

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Όνειρο, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ἡ Παρηγορήσα, ταξιδιωτικὴ σημείωσις,
 ὑπὸ Ἀ. Τραυλιαντῶνη.
 Τὸ δόντι του καὶ τὸ δικό μου, ποίημα ὑπὸ
 Ἀνδρέου Μαρτζῶνη.
 Ἡ Λήδα (Θεϊκὸς Ἔρως), ὑπὸ Ταγκοέδη.
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ*.
 Χρονικά.
 Γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ Συγχολή.
 Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου : Ὁ οὐρανὸς τοῦ
 Ἀπριλίου.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
 Ὁ λιμὴν τῆς Ἰθάκης. — Ἡ ἀγορὰ τῆς
 Συμύνης. — Ἡ προτομὴ τοῦ Κοραΐ (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προδεχέας : Ἐδγάροδον Πόου
 ὁ ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ, τὸ περιεργότατον
 διήγημα τοῦ μεγάλου ἀμερικανοῦ διη-
 γραφέως, πλουσιώτατα εἰκονογραφημέ-
 νον, κατὰ μετάφρασιν Ε. Δ. Ροῖδου.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
 ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν» :
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
 θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας»
 Ἀθήνας.

τὸ παιδί ἀπὸ τώρα νὰ μὲ περᾶν ἐμένα·
 τότες ἐγὼ τὸ λοιπὸν δὲν εἶμαι τίποτε, κα-
 τάλαβες» καὶ μιὰ σατανικὴ ἰδέα μπῆκε
 στὸ μυαλὸ τοῦ μάστορα. Ὁ φθόνος εἶνε
 κικὸ, παιδιὰ μου· μπαίνει ἀνάμεσα στά-
 δέρφια, ἀνάμεσα στοὺς φίλους, ἀνάμεσα
 στὰνδρόγνια, ἀνάμεσα σὲ κείνους πῶχον
 τὴν ἴδια τέχνη, πῶπρεπε ἴσα ἴσα νάχουν
 καὶ τὴν περισσότερη ἀγάπη· καὶ ἅμα ἐμπη
 μιὰ φορὰ τρώει σὰ σαράκι τὴν καρδιά,
 γτσικιάζει, μαρτζῶνει ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἔχει
 ὡς ποῦ νὰ χαντακώσῃ τὸν ἄλλον καὶ νὰ
 ξεθυμάνῃ. Καὶ ὁ φθόνος εἶνε ἀχόρταγος·
 δὲν ἀφίνει ἡσυχία στὸν ἄνθρωπο, τὸν κά-
 νει καὶ κακοῦργο, καὶ προδότη καὶ συκο-
 φάντη, τὸν κἀνει ἕνα σκορπιὸ φαρμακερὸν
 ποῦ σὲ δαγκάνει καὶ σὲ φαρμακῶνῃ χωρὶς
 κᾶν νὰ τὸ ὑποπτεύσῃς, γιατί ζέρεις πῶς
 δὲν ἔχεις ἔχθρα τίποτε μαζὶ του, κατά-
 λαβες; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ φθόνος σὰν μαχαίρι
 δίκιοπο ἐθέρισε τὴν καρδιά τοῦ μάστορα
 καὶ σοφίσθηκε πράγματα καταχθόνια.

— Ἀλήθεια, τοῦ λέει, παιδί μου, τὴν
 ἔφκιασες καλλίτερη ἀπὸ μένα τὴν Ἐκ-
 κλησία καὶ, ἂν ζήσης θὰ γείνης ἕνας με-
 γάλος τεχνίτης· μὰ τούτη ἐδῶ τὴν κώχη
 μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὴν ἔχεις τόσο ἴσια·
 σὰν νὰ στραβοφέρνει ψίχα.

— Ποιά; λέει τὸ παιδί· πῶς στραβοφέρνει;

— Γιὰ ἔλα δῶ ἀπάνω νὰ τὴν ἰδῆς καλ-
 λίτερα.

Ἀνεβάνουν καὶ οἱ δύο ἐδεπὰ στὴν κώχη
 ποῦ εἴμαστε.

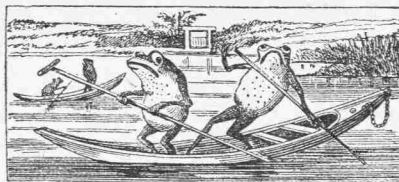
— Σκύψε, τοῦ λέει ὁ μάστορας, σκύ-
 ψε νὰ ἰδῆς πῶς στραβοφέρνει.

Σκύφτει τὸ παιδί· μιὰ τῶχει ὁ μά-
 στορας τὸ ρίχνει. Μὰ—κύτταξε ὁ Θεός,
 μεγάλη ἡ χάρι του, πῶς ἤθελε νὰ δώσῃ
 ἕνα παράδειγμα στὸν ἄνθρωπο—κα-
 θῶς γλύστρησε τὸ παιδί καὶ θόλωσαν
 τὰ μάτια του καὶ τῶρθ' ὁ οὐρανὸς σφον-
 δῦλι, ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ μάστορα στὴ
 στιγμή καὶ στὴ στιγμή τὸν σέρνει μαζὶ
 του· χτυποῦν ἐδῶ, χτυποῦν ἐκεῖ, μα-
 τῶνουν, σχίζου τὰ κεφάλια τους, βλέ-
 πουν τὸ Χάρο μὲ
 τὰ μάτια τους, χρό-
 νους τοὺς φαίνετ' ἡ
 στιγμή, γυρνᾶει ὁ
 κόσμος ἐμπροστά
 τους, μὰ κείνοι κρα-
 τιοῦνται σφιχτά· ὁ
 φθόνος καὶ τὸ μῖσος
 καὶ ἡ ἐκδίκησι κα-
 τέχουν τὴν ἄθλια
 ψυχὴ τους, καὶ πέ-
 φτουν μαζὶ καὶ οἱ
 δύο, καὶ σπαρτά-
 ρουν καὶ σκοτώνον-
 ται καὶ γίνονται
 ἐκεῖνα τὰ δύο λι-
 θάρια ποῦ βλέπετε
 κάτω σὰν καμποῦ-
 ρες· ἐκεῖνο τὸ με-
 γάλο εἶν' ὁ μάστο-
 ρας καὶ τὸ μικρὸ
 εἶν' ὁ κάλφας του· κατάλαβες; Δόξα σοι,
 Κύριε, δόξα σοι· ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου,
 Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Ἐπλα-
 νήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός. Καὶ ἀπὸ
 τὸν λόγον σου ἐδεδίκασεν ἡ καρδία μου...

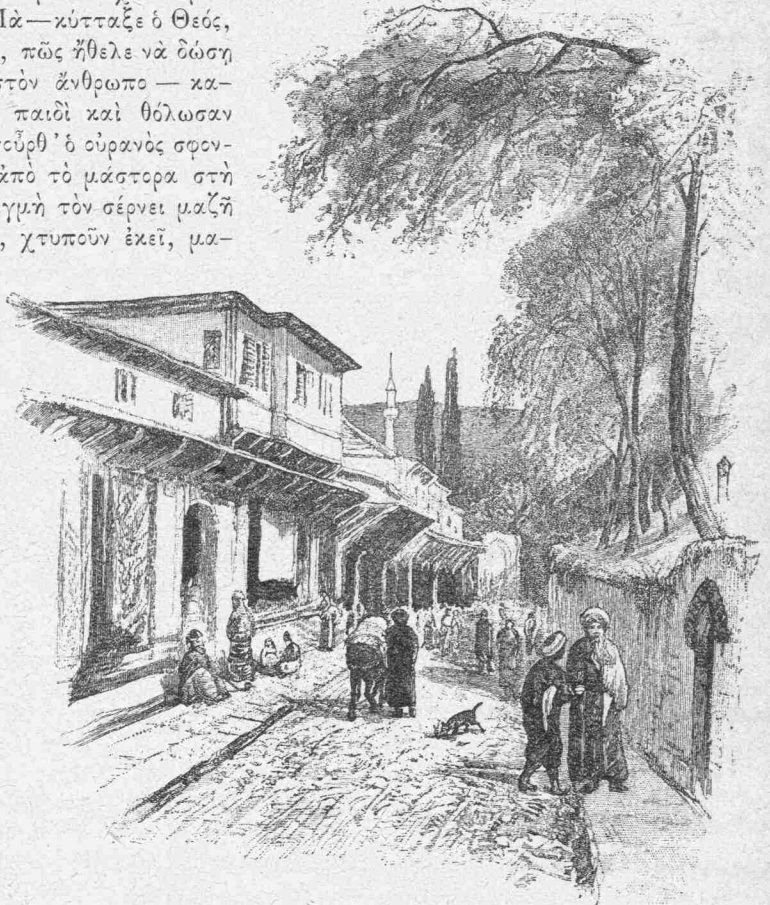
Ὁ παπᾶς εἶχεν ὄρεξιν νὰ τοὺς κάμη
 τὸν ἐπικηδέιον ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοὺς ψάλῃ
 τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ποῦ ἐστερήθη-
 καν οἱ ἄθλιοι, μὰ ἐγὼ ἄρχισα νὰ κρυώνω
 καὶ ὁ Θύμιος κᾶπως νὰ διψᾷ. Τὸ μούχρωμα
 γίνονταν γλήγορα σκοτάδι, πιανόμεσθε νὰ
 κατεβούμε τὴ γλυστερὴ καὶ ἐπικίνδυνη
 σκάλα· τὰ μάτια τοῦ Παντοκράτορα μό-
 λης διακρίνονταν τώρα μὲ τὰ νεκρικά φω-
 τᾶκια τῶν καντηλιῶν καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ
 ἅγιος τόπος ὤμοιαζε τώρα μὲ κοιμητήριο
 ἢ καλλίτερα μὲ σπῆτι στοιχειωμένο. Κα-
 ληνυχτίσαμε τὸν παπᾶ μας καὶ πήγαμε
 πάλι στὸ ξενοδοχεῖο νὰ λησμονήσωμε τὸ
 φθόνον καὶ τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν κρύα νε-
 κρικὴ πέτρα στὴν ἀδόλη ζέστα τῆς ζωῆς
 καὶ τῆς ἀγάπης.

Φεβρουάριος 1895.

Α. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ἡ ἀγορὰ τῆς Συμύνης

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

(Ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ βρέφος μου).

Βογγᾶω, πονῶ ἀφ' τὸ δόντι μου,—
 Ἐχάλασε, κουφόνει.
 Βογγᾶει, πονεῖ τὸ βρέφος μου,—
 Δοντάκι τοῦ φυτρώνει.

Καὶ δύο δοντιῶν αἰσθάνουμαι
 Τὴ μαχαίρι ἀναμμένη·
 Τοῦ ἑνός, ποῦ ἀπονεκρῶνεται,
 Τοῦ ἄλλου, ποῦ προβαίνει.

Ἐστὸν ἴδιον πόνο ἐνώνουμαι
 Ἐγὼ καὶ τὸ μικρό μου,
 Μὰ ὁ πόνος του εἶνε βλάστησις,
 Φθορὰ τὸ βάσανό μου.

Ἐστὸν πόνο ἐγὼ ζημιόνομαι·
 Τὸ νύπιο μου κερδαίνει·
 Γεννᾷ ζωὴ καὶ θάνατο
 Ὁ πόνος, ποῦ μᾶς δένει.

Μὰ 'ς τὴ φθορὰ ζημιόνομαι
 Μιὰ νέα δημιουργία·
 Ὅπισθ ἀπὸ τὸ θάνατο
 Χαράζ' ἢ ἀθανασία.

Ἐανακερδίζω σήμερο
 Τὸ δόντι, ποῦ νεκρῶνει·
 Ἐπεθαίνει μέσ' 'ς τὸ στόμα μου,
 Ἐστὸ στόμα τοῦ φυτρώνει.